

Phụng
Hoàng
Thần

HỒI 106

Hắc Chiểu Trạch Cao Dương xuất hiện

Hồi lâu Hư Vô Ngọc Nữ mới hỏi:

- Diệu vong tú sĩ, Công Táng lão nhân và Toán Tử tú sĩ lấy đâu ra được bảo tàng?

Kim Bất Hoán đáp:

- Công Táng lão nhân coi bề ngoài làm nghề chôn người chết mà trên thực tế là một tay chuyên môn ăn cắp ở những cỗ mộ. Người đời xưa có tập quán chôn theo người chết những thứ rất trân quý hồi sinh tiền. Thuở nhỏ Công Táng lão nhân là đạo mộ tặc. Đến già lão vẫn không thay đổi tính nết.

Đinh Nhất Bạch hỏi:

- Diệu Vong tú sĩ là một bần sĩ trong võ lâm thì sao lại có tàng bảo được?

Kim Bất Hoán đáp:

- Diệu Vong tú sĩ chỉ là tự hiệu mười năm gần đây. Trước kia lão là tên độc cước đại đạo, sang đoạt của quan nha, cướp bóc nhà hào phú. Lão còn đoạt tiêu cục, hành động đơn thương độc mã mà chẳng bao giờ thất thủ. Thậm chí chẳng một ai biết rõ chân tướng. Lão đứng đầu về tài bảo trong Ngũ quái.

Văn Đế Đế hỏi:

- Toán Tử tướng sĩ làm gì cũng có tài bảo?

Kim Bất Hoán đáp:

- Lão này là chúa trá nguy, làm cao nhân coi tướng. Phàm kẻ tiền nhiều ai không sợ chết? Lão tùy cơ mở miệng vào những người không nguy hiểm. Do đó những tay đại phú đều mắc bẫy lão.

Hư Vô Ngọc Nữ cười nói:

- Những chuyện Kim huynh nói đây trước nay chưa ai nhắc tới, đủ rõ bọn họ giữ rất bí mật.

Kim Bất Hoán đáp:

- Nhưng bọn họ không thoát khỏi tay tại hạ.

Lúc này đã trưa rồi. Mọi người lấy lương khô ra ăn xong, Kim Bất Hoán đưa đề nghị chuẩn bị mở cuộc thám sát Hắc Chiêu Trạch. Điều thứ nhất tra xét chỗ Kim liên hoa, điều thứ hai là mong bắt được con Kim ô.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi:

- Chiêu Trạch rộng tám trăm dặm thì biết Kim ô ở chỗ nào?

Kim Bất Hoán đáp:

- Tại hạ chỉ nói là hy vọng mà thôi. Chúng ta không đi kiếm thì vĩnh viễn không có hy vọng. Ở đây mãi không được mà ra đi lại sợ bọn Ôn Ngưu đảng bắt.

Đình Nhất Bạch nói:

- Vậy mọi người cần đem đủ lương khô và coi chừng đừng để thất tán mỗi người một nơi.

Mọi người nghe nói cho đều là phải. Ai nấy mang đi mười ngày lương khô. Kim Bất Hoán động thân dẫn đường.

Ra khỏi khu đất đặc biệt, năm người tiến vào Hắc trạch. Ai nấy chỉ đặt chân lên cây thấp và cỏ lau. Tình trạng thật nguy hiểm, nếu sẩy chân là bước xuống bùn.

Năm người không có phương hướng nhất định, lần mò suốt một ngày một đêm không có chỗ nghỉ ngơi mà cũng chẳng thấy một bóng người. Ước lượng đi xa đã mấy trăm dặm, không còn chú ý phương hướng được nữa.

Hư Vô Ngọc Nữ cảm thấy lạc lõng liền hỏi Kim Bất Hoán:

- Chúng ta đi về phương nào. Kim đại ca có biết không?

Kim Bất Hoán ngừng đầu lên nhìn thì chỉ biết lúc này mới sáng còn không thấy nền trời, cũng chẳng nhìn rõ ánh dương quang. Gã đáp:

- Chướng khí dày quá. Ánh dương quang lại không ở trên đầu nên khó mà quan sát được phương hướng.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi:

- Nếu cứ bỏ nháo bỏ nhào nhảy đi thế này há chẳng thành một lũ điên khùng?

Kim Bất Hoán đáp:

- Tại hạ đang tìm kiếm hai nơi thần bí khác trong Chiêu Trạch, chứ chẳng phải không có mục đích.

Tử Dương kiếm khách hỏi:

- Hai chỗ khác tên gì?

Kim Bất Hoán đáp:

- Một là Thần quật, hai là Trạch đảo. Theo lời Tái Lão Quân thì hai nơi này tuy chưa ai đến được, nhưng trong bản Dị cảnh lục của lão nhân gia có ghi chép.

Hư Vô Ngọc Nữ nói:

- Chính gia sư cũng không dám xác định những nơi đó có thật hay không?

Kim Bất Hoán đáp:

- Cả Trọc Trung Thanh trước kia không dám xác định mà Tái Lão Quân tìm ra. Đã có một nơi chứng thực thì hai nơi kia không thể hư giả được.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi:

- Kiếm hai nơi đó làm chi?

Kim Bất Hoán đáp:

- Lệnh sư bảo Kim liên hoa và Kim ô nhất định ở hai nơi thần bí này.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi:

- Trong Chiêu Trạch rộng mấy trăm dặm mà chúng ta cứ nhắm mắt đi liều, liệu có tìm thấy không?

Kim Bất Hoán đáp:

- Không kiếm thấy Kim liên hoa mà ra đi bị Ôn Ngưu đảng bắt. Chẳng thà ở trong Hắc Chiêu Trạch này còn hơn lọt vào tay địch nhân.

Giữa lúc ấy đột nhiên trên không phát ra tiếng rú hãi hùng rồi thanh âm như người hết hơi rớt xuống.

Kim Bất Hoán kinh hãi hỏi:

- Người này là ai? Sao lại ở trên không rớt xuống?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp:

- Nghe thanh âm thì dường như ở phía trước thiên về mé hữu cách đây không xa.

Kim Bất Hoán vội nói:

- Vậy chúng ta mau mau qua mé hữu điều tra.

Năm người nhảy về phía phát ra thanh âm mở cuộc sưu tầm, nhưng chướng khí mịt mờ, ngoài xa mấy bước chẳng nhìn thấy gì.

Năm người lại sợ lạc lõng mất liên lạc, vừa tìm kiếm vừa gọi nhau, không ai dám rời xa.

Lát sau Đinh Nhất Bạch lớn tiếng hô:

- Các vị lại đây mau! Trên cây này có một tiểu lão.

Văn Đế Đế gần đó liền nhảy lại hỏi:

- Ở chỗ nào?

Đinh Nhất Bạch đáp:

- Ở chỗ này. Lão mặc bức y, dường như bị quái điều đánh rớt xuống.

Văn Đế Đế tiến lại coi la hoảng:

- Chính là Cao Dương lão ca.

Người trên cây thấy Văn Đế Đế cũng kinh ngạc hỏi:

- Cô nương che mặt kia phải chẳng là Văn tiểu thư?

Văn Đế Đế hỏi lại:

- Cao lão ca! Lão ca bị thương thế nào?

Cao Dương đáp:

- Không hề gì. Ta bị một con thanh loan, một con cừ đầu quái điều vây đánh, nhưng thương thế không lấy gì làm nặng lắm.

Văn Đế Đế nói:

- Cao đại ca! Sao chỉ một mình đại ca ở trên không?

Cao Dương thở dài đáp:

- Thiết Kỳ Sĩ mất tích một thời gian khá lâu rồi. Mọi người chia nhau đi tìm kiếm.

Văn Đế Đế hỏi:

- Có mấy vị ra đi?

Cao Dương đáp:

- Phụng Hoàng Thần đưa bọn ta đến Ngọc thố cốc kiếm không thấy, vì thế ai cũng nóng ruột. Lão nhân gia lại phái ta cùng Cao Thức và Bạch Từ ba người đi kiếm, vì chúng ta có bảo y bay trên không.

Văn Đế Đế hỏi:

- Còn Kỳ Dao thư thư đâu?

Cao Dương đáp:

- Cô tiến vào Ngọc thố cốc rồi mất tích, nhưng Phụng Hoàng thần lão nhân gia bảo không cần. Đó chỉ là tại cô vào động Ngọc thố rồi lạc đường chưa tìm thấy lối ra.

Lúc này mấy người đều tiến lại. Văn Đế Đế biết Cao Dương chưa hiểu mấy nhân vật này, liền giới thiệu từng người một. Đồng thời có kể lại vụ Cao Dương đến Ngọc thố cốc.

Lạ ở chỗ Kim Bất Hoán nghe rồi tỏ ra nóng nảy phi thường. Gã trầm giọng nói:

- Ở hang Ngọc thố đáng lý không nên phái người ra ngoài. Hiện giờ biết bay cũng bằng vô dụng. Cao đại nhân gặp bọn tại hạ là may lắm không thì nhất định bị chết ở Hắc Chiếu Trạch. Đồng thời hai người nữa không khéo cũng lọt vào tay địch thủ.

Văn Đế Đế hỏi:

- Vậy thì làm thế nào?

Kim Bất Hoán đáp:

- Còn làm thế nào được? Đành là trông vào số trời.

Cao Dương nói:

- Bốn mặt hang Ngọc thố cũng có người Áo Hải môn, nhưng họ không dám tiến vào.

Kim Bất Hoán đáp:

- Chỉ có người đảng Phong Mã là không dám vào. Còn bọn Áo Hải môn dám vào lắm.

Hư Vô Ngọc Nữ nói:

- Chẳng có cách nào lo cho xiết được. Chỉ còn đường đi kiếm Kim liên hoa.

Cao Dương hỏi:

- Kim liên hoa ở địa phương nào?

Kim Bất Hoán đáp:

- Nó chỉ ở hai nơi thần bí trong Hắc Chiểu Trạch này. Cao huynh đã đến Hắc Chiểu Trạch, có thấy hòn núi đá nào giống hải đảo chưa?

Cao Dương nói:

- Lão Cao ở trên không ngó xuống thì chỉ thấy hắc khí bốc lên ùn ùn, cả cây cối cũng không nhìn rõ. Nhưng Cao mỗ vừa lượn trên không trong vùng Hắc Chiểu Trạch thấy một con quái điều sắc vàng bay quanh trên đầu hoài.

Kim Bất Hoán đáp:

- Đó là con thần điều Kim ô. Nó không tấn công Cao đại ca là may lắm đấy.

Cao Dương nói:

- Nó rượt theo tại hạ một lúc rồi thấy đâu nữa.

Văn Đế Đế nhìn Kim Bất Hoán hỏi:

- Kim đại ca! Thần quật và Trạch đảo đều bị chướng khí bao phủ không nhìn rõ. Nghe nói hai nơi thần kỳ đó giống như tòa hải đảo có sơn cốc, có ánh dương quang, có điều thú, nhưng ở trên không dòm xuống chẳng thấy gì. Phải vậy không?

Hư Vô Ngọc Nữ nói theo:

- Nơi đây ngoài Kim liên hoa và Kim điều e rằng còn có chỗ thần kỳ khác nữa.

Kim Bất Hoán đáp:

- Đó là vấn đề không ai hiểu rõ, chỉ có thân hành tới nơi mới biết được.

Đình Nhất Bạch nói:

- Chúng ta đành đi kiếm loạn lên mấy ngày coi. Trừ phi bọn ta kém duyên phận, không thì tất có lúc tìm được tới nơi.

Sáu người liền chia làm hai hàng mà tiến. Tuy cách nhau rất gần mà người sau chỉ ngó thấy người trước một chút bóng mờ.

Tính thời gian đoàn người đi đã thêm một ngày nữa mà chẳng thấy gì. Đến lúc chướng khí tan mất lại là lúc đêm tối, đột nhiên một trái núi cao hiện ra. Đình Nhất Bạch la lên:

- Chúng ta ra khỏi Hắc Chiểu Trạch rồi.

Kim Bất Hoán nói:

- Trái núi phía trước là Đại Long vương tọa lạc tại phương tây. Bên kia núi là Ban công hồ thuộc về nước khác. Mặt bắc trái núi là chỗ công cộng thiên nhiên. Chúng ta tới đó sẽ thấy có mấy trăm ngàn người Hán, chẳng hiểu di cư tới đây từ bao giờ. Chính họ cũng không biết. Ngôn ngữ và phong tục của họ tương tự như vùng Vân Nam, Tứ Xuyên, nhưng theo ký ức của họ thì lại không phải là người của hai tỉnh này.

Hư Vô Ngọc Nữ nói:

- Có người Hán tới đây thì thật là chuyện ly kỳ. Chúng ta có thể ký ngụ ở đó được.

Kim Bất Hoán đáp:

- Những người trong mấy nhà đó thuộc mười họ. Mỗi họ là một đoàn thể. Đáng tiếc họ không hòa mục với nhau. Tại hạ đã tới nơi một lần giữa lúc họ đang xung đột.

Tử Dương kiếm khách thở dài nói:

- Đã đời bỏ quê cha đất tổ đến ở vùng biên hoang, họ còn xung đột chuyện gì? Cái bệnh của người Trung Nguyên chúng ta là thế đó.

Kim Bất Hoán đáp:

- Người ngoài đến không thể khinh thị họ được. Cả nam phụ lão ấu võ công đều rất cao thâm. Võ công của họ không rõ đường lối nào, nhưng tổ họ các môn phái lớn ở Trung Nguyên, mà còn thâm nạp những tinh hoa nước ngoài. Mỗi họ có một nhân vật thần bí làm chủ.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi:

- Họ đối với người ngoài thế nào?

Kim Bất Hoán đáp:

- Cô nương muốn hỏi về phương diện gì? Họ đối với người Trung Nguyên, bất luận người Hán hay người Mãn, người Mông hay người Tạng đều rất khách khí. Cả nhân vật Hắc đạo cũng được tiếp đãi nồng hậu, nhưng ở đó đừng giở trò. Còn đối với người dị vực họ điều tra rất kỹ, song họ cũng không kỳ thị. Nghe nói có lần một toán cao thủ muốn đến uy hiếp, liền bị họ tiêu diệt chẳng còn sống sót mống nào.

Mọi người vừa đi vừa nói chuyện bất giác đã đến chân núi. Không ngờ nhìn lại còn cách đến mười thôn trang lớn. Thôn nọ cách thôn kia một bức tường cao. Lúc này đã lên đèn. Trong mười thôn đèn lửa sáng trưng, bóng người lơ nhố.

Đinh Nhất Bạch hỏi:

- Bây giờ chúng ta vào được không?

Kim Bất Hoán đáp:

- Lúc nào vào cũng được, chỉ cần mình quang minh chính trực. Đến đầu thôn nào cũng có người canh gác ra nghênh tiếp hỏi han.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi:

- Thôn ở phía chính diện chúng ta thuộc họ gì?

Kim Bất Hoán đáp:

- Họ Lưu. Nhân số hơn bảy trăm người. Thôn này vào hạng vừa vừa. Thủ lãnh tối cao tên gọi Lưu Vân lão nhân, năm nay đã ngoài bảy mươi tuổi.

Khi gần đến thôn trang, bỗng thấy một bóng đen vọt ra nhanh như chớp lớn tiếng hỏi:

- Quý khách đi đâu?

Kim Bất Hoán tiến lại chấp tay chào:

- Lưu huynh vẫn bình yên chứ?

Thanh niên vừa thấy Kim Bất Hoán đã cười nói:

- Té ra là Kim huynh.

Kim Bất Hoán cười nói:

- Chuyến này tại hạ dẫn mấy bạn hữu tới đây, e làm phiền nhiều quý thôn.

Thanh niên đáp:

- Sao Kim huynh lại nói thế? Xin vào đi! Lần trước Thái công bảo Kim huynh đi vội quá.

Kim Bất Hoán liền giới thiệu mọi người rồi tiến vào. Qua bức tường vây đến một khuôn cửa lớn.

Thanh niên giang tay ra nói:

- Mời các vị ngồi chơi. Tại hạ bảo nhà trong chuẩn bị thức ăn.

Kim Bất Hoán đáp:

- Lưu huynh bắt tất phải khách sáo. Bây giờ muộn quá rồi. Tại hạ chỉ cầu Lưu huynh cho ngủ trọ một đêm rồi sáng mai ra đi.

Thanh niên nói:

- Có lý nào thế được. Bây giờ mới nhằm lúc ăn tối. Thái công sắp ra đó.

Gã đi rồi, Hư Vô Ngọc Nữ cười hỏi:

- Gã nói Thái công gì đó, chắc là vị thủ lĩnh?

Kim Bất Hoán gật đầu đáp:

- Phải rồi. Võ công lão cao thâm khôn lường mà thái độ rất hiền hòa.

Bỗng nghe tiếng cười sang sảng vang lên nói:

- Lão phu thất nghinh rồi. Kim lão đệ! Lão đệ mời quý khách đến cho ta đấy ư?

Kim Bất Hoán đứng dậy cười đáp:

- Kính chào lão trượng. Lão trượng còn chưa đi ngủ ư?

Một lão già ngoài bảy mươi xuất hiện. Tinh thần lão còn tráng kiện, sắc mặt hồng hào. Lão rảo bước tiến gần về phía mấy người thanh niên nam nữ. Cặp mắt lấp loáng, lão lại cười khanh khách nói:

- Kim lão đệ! Mới chập tối làm gì đã ngủ? Mời các vị an tọa.

Kim Bất Hoán giới thiệu từng người rồi hỏi:

- Gần đây quý vị có thấy động tĩnh gì không?

Lão già trịnh trọng đáp:

- Kim lão đệ! Lão đệ không hỏi, lão phu cũng định nói ra. Gần đây ở Thập Tính thôn này, rất đông nhân vật từ tam sơn ngũ nhạc kéo đến. Lại có cả kỳ nhân ở dị vực nữa.

Kim Bất Hoán kinh hãi hỏi:

- Thật thế ư?

Lão già nghiêm trang đáp:

- Dĩ nhiên là thật. Câu gia ở Bắc thôn, Hồ gia ở Nam thôn hiện giờ rờng rần lẫn lộn. Còn bảy thôn khác cũng khách đầy nhà. Chỉ mình lão phu đây là có các vị đến thôi.

Kim Bất Hoán hỏi:

- Lão trượng đã thám thính gì chưa? Những nhân vật đến Thập Tính thôn lai lịch thế nào?

Lão nhân đáp:

- Toán đến Bắc thôn đã ngầm ngầm tra ra, kết quả là người Cổ Cầm giáo gì đó. Trong đám này còn Ôn Ngưu đảng ở dị vực. Bọn đến Nam thôn là Áo Hải môn. Họ cũng mời Phong Mã đảng gì đó ở dị vực.

Hư Vô Ngọc Nữ liền nhìn Kim Bất Hoán nói:

- Nếu vậy chúng ta không thể ngủ đêm ở đây được.

Lưu lão thấy thần sắc Hư Vô Ngọc Nữ có điều khác lạ, lão sững sốt hỏi:

- Cô nương! Có điều chi không ổn?

Kim Bất Hoán thở dài đáp:

- Lão trượng có điều chưa hiểu.

Hư Vô Ngọc Nữ nói tiếp:

- Cổ Cầm giáo và Áo Hải môn đều là đối thủ của bọn tiểu nữ. Đồng thời giữa hai phe này cũng đối nghịch nhau.

Lưu lão hỏi:

- Bọn họ dám động thủ với các vị ở Thập Tính thôn này ư?

Kim Bất Hoán đáp:

- Thế lực hai phái này to lớn phi thường. Hướng chi còn hai đảng Ôn Ngưu, Phong Mã trợ thủ. Võ lâm thiên hạ không tài nào kháng cự được.

Lưu lão hỏi:

- Kim lão đệ! Lão hủ biết lão đệ là một kỳ sĩ hậu tiến. Việc gì lão đệ phải sợ họ đến thế?

Kim Bất Hoán thở dài đáp:

- Kể về chân chính võ công, văn bối cũng nhận thấy không đáng sợ. Nhưng hai đảng ở dị vực có một môn tà công không hiểu tên là gì, chẳng thể dùng sức để hàng phục họ.

Lưu lão hỏi:

- Tà công gì?

Kim Bất Hoán đáp:

- Hiện giờ mới biết thủ lãnh lưỡng đảng đều có tà công. Đảng Ôn Ngưu phóng hồng quang lên, ai gặp phải là mất hết võ công, mê man bất tỉnh. Đảng Phong Mã phóng ra một đạo lục quang. Người gặp phải cũng mê đi. Công lực mất hết.

Lưu lão cả cười nói:

- Bọn họ không dám thi thố ở Hắc Chiểu Trạch đâu. Các vị cứ vững tâm. Đó là trò chơi ở tây phương. Thực ra đông phương mình cũng có nhưng không ai rèn luyện.

Kim Bất Hoán kinh ngạc hỏi:

- Lão trượng nói đó là tà công gì?

Lưu lão đáp:

- Phép luyện công ở đông phương sáng tạo ra, nhưng đông phương lại thất truyền. Tà công đó là Bách ôn đại pháp. Người tây phương kêu bằng Tế khuẩn, giết người một cách vô hình. Khi luyện môn này phải có "nguyên tố" làm căn cơ. Căn cơ không giống nhau mà luyện thành tà công cũng khác biệt.

Kim Bất Hoán hỏi:

- Nguyên tố là gì?

Lão già đáp:

- Bên đông phương chúng ta, nhất là ở Trung Nguyên, theo cổ truyền có thuyết Luân vương thất bảo là Cầu bảo, Mã bảo, Ngưu hoàng vân vân. Cái đó đều là bảo vật sản sinh trên mình giống trâu ngựa có bệnh. Đơn thuần như Ngưu hoàng có thể dùng trị bệnh điên. Nhưng thêm những vật kỳ độc khác vào để luyện công thì nó lại là một tà công vô hình giết hại người.

Kim Bất Hoán hỏi:

- Sao bọn họ không dám thi triển ở Hắc Chiểu Trạch?

Lưu lão đáp:

- Trong Hắc Chiểu Trạch có mùi hương Kim liên hoa khắc chế được tà công này. Ở Ngọc thổ cốc lại có thứ Ngọc liên hoa. Bọn họ có phóng ra cũng bằng vô dụng.

Đinh Nhất Bạch lại hỏi:

- Văn bối cũng đã nghe nói đến, nhưng mùi hương Kim liên hoa chỉ có thể thắng được tà công mà không tiêu diệt nổi thì làm thế nào?

